

N:o 177.

Af Herr J. Englander: Om förbud för landthandlare att idka handel med vissa varor.

Uti 1846 års författning om näringsfriheten begränsades landthandlares rörelse till vissa artiklar, med hvilka det medgafs dem att drifva handel. Genom dessa bestämmelser var landthandeln utsträckt så mycket som behöfdes, alldenstund de till försäljning lofgifna varorna tillfredsställde allmogens behof, och ehuru på flera ställen missbruk utöfvades, voro följderna deraf visserligen för omkringliggande ort skadliga, men de verkade icke i så stor skala som nu, då alla sorters varor få finnas hos hvarje landthandlare. Detta är visst beqvämt, isynnerhet för dem som hafva tillgång på penningar, men för allmogen i allmänhet är landthandeln i sitt nuvarande skick en ibland de orsaker, som bidragit och bidraga till allmogens förstörande i både moraliskt och ekonomiskt afseende. Icke nog med den mängd utländska grannlåter, som locka den lättsinnige att derpå bortkasta penningar, der finnas äfven andra varor, som äro ännu begärligare, såsom vin och utländska spirituosa, så att de fleste landthandlare lägga sig lika mycket på krog- som handelsrörelsen, hvilket gör att många i mindre nyktert tillstånd handla saker eller uppgöra aftal, som de eljest icke skulle göra. Mångfaldiga exempel gifvas ock, att väl bergade bönder, som råkat ut för dylika äfventyrares lockelser, lemnat sitt namn som borgen för dem och blifvit helt och hållet ruinerade, så att fattigvården slutligen måst draga försorg om de afsigkomnes hustrur och barn.

Icke nog med den enskilde individens förderf, får sålunda äfven det allmänna sota för dylika bedragares gerningar, och då nu härtill kommer, att kommunerna icke ega någon rätt att kunna hindra eller inskränka handlarnes antal, utan de alltmer föröka sig, och i samma mån flere och flere af allmogen bringas på obestånd, synes tiden vara inne att på lagstiftningsväg söka åstadkomma någon förbättring häruti.

Jag får derföre vördsammast föreslå, att landthandlare måtte, inom bestämd tid, förbjudas att idka handel med andra varor än dem som i 1846 års författning dem tillåtas, samt att derjemte dem måtte särskildt förbjudas, vid äfventyr af han-

delsrättighetens förlust, icke blott att befatta sig med handel af spritvaror, vin, öl och porter, utan äfven att vid handelns idkande utan betalning utdela dylika varor.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 28 Januari 1870.

J. M:son Englander,
från Konga härad i Kronobergs län.

N:o 178.

Af Herr P. Petersson från Kronobergs län: Om nedsättning i nu stadgadt postporto och rekommendationsavgift för bref.

Under flera föregående riksdagar hafva motioner blifvit väckta om nedsättande af postporto, utan att vinna Riksdagens bifall. Likväl vågar jag förnya detta yrkande, under den säkra förhoppningen att, derest en jemnare, med vårt myntsystem mera öfverensstämmande avgift bestämdes, ej allenast en lättnad vid räkenskapernas uppgörande vunnes, utan jemväl de korresponderandes antal säkerligen komme att ökas, hvaraf en större inkomst till Postverket skulle beredas; och får jag, med återopande af de ytterligare skäl för min åsigt, som finnas anförda i motionerna N:is 38 och 200, afgifna inom Andra Kammaren under sistförflutna riksdag och intagna i Bihaget till Riksdagens protokoll, 1 samlingen 2 afdelningen för 1869, vördsammast föreslå:

- 1:o) att avgiften för hvarje portosats orekommenderade bref bestämes till (10) tio öre riksmünt och
- 2:o) att för slutna rekommendation af bref stadgas en avgift af (20) tjugo öre samma mynt.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1870.

P. Petersson,
från Kronobergs län.